

Mistä tulee Suomi

Kaukainen ystävä, halusit tietää, millainen on minun Suomeni.
Mitä kertoisin?

Ehkä kertoisin vihreyttä hengittävien metsien oudosta ikävästä ja kesäyön kuulaitten järvenselkien valosta, jossa yö kylpee kuin nuori tyttö kauneuttaan arastellen

Sitten sanoisin:

Tule tänne ystäväni, poimi kämmeneesi kuusen neulasesta pisaran kimallus, anna juhannusaamun tuoksua koivikosta syksyyn kiiruhtavien päivien kauneus ja katoavaisuus.

Älä lähde pois, kun suvi keräilee aarteitaan. Maista mesimarja, poimi varpujen kätköistä lapsuutemme mustikan sini ja puolukan punakellot, kunnes koivujen kultapurjeet ja pihlajan kirpeä kyynel kertoo sinulle: on aika, määrähetki.

Silloin isänmaa avaa peltojensa sylin auliisti ja lahjoittaa ruisvainioidensa leivän, ja mullan holveista työntyvät juurekset heille, jotka vaivan ovat nähneet. Ja pian on pöydässämme ilo ja toivo. Jospa muistaisimme, niin kuin isämme. Ja äitimme.

Ystävä, viivy vieläkin. Katso ja kuuntele syksyn tuulet, alastomien puiden nöyrä rukous. Katso miten hiljaisuuden torni kohoaa metsään ja hyvästelee oksien tyvessä viipyvän valon. Katso hämärä ja pimeys. Lähde matkalle. Mutta vain itseesi. Älä pelkää, me opastamme, me tunnemme varjojen valtakunnat.

Anna talven tulla, luopumisen vääjäämättömän edessä. Älä silti luovuta, Vaateta itsesi neuvokkuudella ja sitkeydellä, niin kuin me täällä aina olemme tehneet.

Katso isänmaani lintuja hyytävissä tuulissa, ne taistelevat hiljaa höyhenet pörröllään toisten lämmöstä turvaa hakien. Katso tiaiset, tilhet ja punatulkun surumieli. Meidän on kestettävä paljon. Odotettava aamua, uutta kevättä.

Nosta pääsi, sillä huhtikuun auringon aura kyntää lumisten kenttien aavikolta taas esiin maan höyryävän kyljen. Kurkien aura vaeltaa kotiin, suven valoisten öiden palatseihin ja kiuru nousee taivaan katolle siipiään räpyttelemään. Sillä me taistelemme, nousemme aina uudestaan ja laulamme toivon kivisille pelloille. Elämälle.

Jo kukkuu käki kevätillassa, me laskemme vuosiamme, ne käyvät vähiin. Mutta vähässä on paljon. Kaikki. Kaipaus ja ihme. Pian keikkuu västäräkki pihakivellä ja rakentaa pesän kattosi suojaan. Luottaa. Sinä luotat. Ja minä. Me emme muuta voi.

Vihdoin pääskyn siipi siunaa maat ja mannut, matalan majasi. Eikä kukaan ole köyhä, sillä satakieli ei ole kitsas, vaan runsas, ylenpalttinen heillekin, jotka eivät meluiltaan kuule kauneuden pauhaavan korviensa simpukkaluolissa.

Joko tulee Suomi, isänmaa? Ei, ei aivan vielä. Kaikki linnut eivät ole saapuneet. Jo ryntää kademieli, rähinöivä rastas, alakulo varis virsineen, joka suuntaan kumartelevarakka, viisautensa yöhön kätkenyt pöllövanhus ja lopulta väsähtäneen raatonsa haistanut korppi.

Jo alkaa Suomi tulla. Jo visertää, sirkuttaa, kukkuu, huhuilee, livertää, vaakkuu, kumajaa, kirkuu, naksuttaa, viheltää. Ihanasti soi.

Mutta ystävä, tämä ei pääty ennen kuin salojensa kätköistä ryntää räyhäjuomansa litkinyt ukkometso piruineen ja perkeleineen sekä päänsä salassa rukoukseen niin monta kertaa painanut metsäkyyhkyen.

Jo tulee Suomi, suloinen Suomenmaa. Isänmaa.